

Laudacja

Pochwalone bądźcie łąki nad Kwisą,
soczystsze niż pastwiska, po których
w tym samym czasie lubiła wędrować
Holly Golightly;

pochwalone bądźcie kawki, sójki i trznadle,
nie znające granic ni kordonów, nie uznające rzek
oddzielających państwa, ani podzielonych
toporem miast;

pochwalona bądź żono dyrektora gazowni,
piękna jak Lubow Orłowa, w srebrnym lisie
z otwartym pyszczkiem, z którego wystają ostre,
pożółkłe ząbki, idąca przez centrum miasta,
ale dokąd i po co, bo nigdy nie przystaje, nawet
przed wystawą delikatesów PSS „Jedność”,
pełną sztucznych (prawie jak żywe!) frykasów,
nie zagląda do żadnego sklepu, po prostu idzie
przed siebie, skupiona, nieobecna, jakby szła
do jakiejś tajemnicy ukrytej w sobie;

pochwalona bądź księgo wód z Kwisy i wszystkich
okolicznych potoków i strumieni, i ty księgo domów
zwęglonych jak bochny chleba, o których zapomniał
piekarz;

pochwalona bądź prawa ręko Zbyszka Żołądka,
zwanego Łapą, który piłki do nogi wyłapywał
jakby to były piłeczki pingpongowe,
siedzimy w ogródku przed tak zwanym poniemieckim
domem, w którym mieszka od lat, i milcząc
patrzymy na swoje twarze, które z wielkim trudem
odnajdują rysy widziane ostatni raz przed
półwieczem z hakiem;

życie było, zaczynam zdanie, ale Zbyszek wpada
mi w słowo: było gdzie indziej,
próbuję jeszcze raz: życie było — — —
bo było, mówi jakby do samego siebie;

pochwalona bądź drogo od domu z widokiem
na Kamienną Górę, po kino Wawel, czarodziejską wyspę
otoczoną wodami beznadziei lub stacją kolejową,
w której, na piętrze, mieszkała piękna uczennica
naszego liceum, Ewa Panufnik, pochwalona bądź drogo,
po której stąpam ostrożnie jak po cienkim lodzie;

pochwalona bądź mała ziemi, na której szukam
zagubionych kroków.